

[Korsgaard.]

saa meget mere, som jeg forleden Dag var saa heldig at løbe paa en ret høj Embedsmand, som sagde til mig, at det var min Skyld, at dette Forslag ligger paa Rigsdagens Bord, idet den højtærede Finansminister var blevet i den Grad drillet af mine Udtalelser, saa han følte sig næsten nødsaget til at fremsætte Forslaget. Jeg betragter naturligvis denne Historie som en munter Historie, der intet har med Sandheden at gøre, og dette vil den højtærede Finansminister sikkert paa given Foranledning bekræfte.

Men jeg vil i øvrigt gerne sige, at Lovforslaget er virkelig en munter Historie. Naar vi tænker tilbage i Tiden, erindrer vi jo, at Regeringspartierne næsten væltede Ministeriet Madsen-Mygdal paa det lange Interval, om jeg saa maa sige, men de beholdt Intervallet i 1931. (*Finansministeren* [H. P. Hansen]: Det var de Konservative, der væltede Madsen-Mygdal). Ja, det kan være; men der skulde jo nogle Stemmer til ogsaa, og det viste sig, at de var der bagefter, og de var vel nok i ret rigelig Grad skaffet paa Grundlag af den i øvrigt, som det viste sig, meget falske Agitation, som Socialdemokratiet havde sat ind. Men gennem Loven af 1931 gav Socialdemokratiet jo Kontrasignatur paa den Lov, som de altsaa dengang angreb saa stærkt.

Nu kunde man maaske med en Smule Velvilje sige, at det var de nødt til, for dengang havde de ikke Flertallet i Landstinget, men kunde man sige det dengang, saa kan man da i alt Fald ikke sige det nu. Nu har de hele Magten; nu har de hele Ansvaret for den økonomiske Situation, vi inden længe vil befinde os i. Men hvad nu? Siger de nu: dette kunstigt lange Interval fjerner vi? Nej, det siger de ikke. Siger de: men vi giver dog midlertidigt lige saa meget, som I skulde have, hvis dette ikke havde været der? Nej, det siger de heller ikke. De siger i det hele taget ingenting rent. De siger: vi har snakket med Tjenestemændene, og de siger, at efter Omstændighederne kan de godt tiltræde dette Forslag, der dog for de højere lønnede saa nogenlunde dækker den Skatteforhøjelse, vi snart kommer ud for, og for de lavere lønnede maaske virkelig kan give en Smule Plus.

Det er det, Forslaget siger. Men hvor længe skal det vare? Det siger Forslaget heller ikke. Men hvad siger Forslaget i øvrigt som Begrundelse for, at de ikke vedgaar deres egen Arv og Gæld, om jeg saa

maa sige? De siger, at den økonomiske Situation er vanskelig. Hvor kan den økonomiske Situation dog være vanskelig? Hvor kan dette være muligt? Efter at vi nu har haft en socialdemokratisk Regering i en 7—8 Aar, og efter at Beskæftigelsen er blevet saa voldsom, som den ikke vilde have kunnet være under noget andet Ministerium, hvorfor har man saa ikke fra socialdemokratisk Side — for de Radikale gør jo altid, hvad Socialdemokraterne vil, i hvert Fald naar de er radikale nok — faaet et Forslag, der afløser Arbejdsløsheden? Vi hører, at Statsministeren i Horsens taler om, at nu skal vi til at afskaffe Arbejdsløsheden. Jeg synes i Sandhed, de har været længe om at finde paa, at der var Grund til, at de skulde gøre dette. Jeg har ventet paa det længe. Jeg husker meget tydeligt, dengang man foretoglede Befolkningen, at i et socialdemokratisk ledet Land var der ingen Arbejdsløshed. Løgn og Sludder var det naturligvis som saa meget andet, der blev doceret dengang.

Men, som sagt, Begrundelsen for ikke at give Besked om, hvad Tjenestemændene fremtidig skal have, er den, at vor økonomiske Stilling er vanskelig. Nu vil jeg gerne have Lov til at spørge: Hvor kan den økonomiske Stilling være vanskelig paa et Tidspunkt, hvor man udskriver 100 Mill. Kr. mere i Skat, end man gjorde for nogle Aar siden? Hvor kan den være vanskelig? Kan der findes anden rimelig Begrundelse for Vanskeligheden end den, der ligger i den overmaade slette økonomiske Ledelse, vi har? Enhver Tjenestemand — og det er jo dem, vi taler til i Øjeblikket... (*Finansministeren* [H. P. Hansen]: Nej); jo det er det; enhver Tjenestemand vil da kunne begribe, at skal Tiderne være vanskelige nu, hvor der efter manges Sigende bliver lavet Millionærer i et Antal som aldrig før, hvordan vil det da ikke blive, naar engang Tiderne gaar lidt imod?

Nej, den Begrundelse har kun sin Berettigelse, hvis — hvad der ganske vist ogsaa er overmaade sandsynligt — den nuværende økonomiske Ledelse er en overmaade slet Ledelse, en af den Slags Arbejdsgivere, som vel kan udbetale en ret høj Arbejdsløn, saa længe de har andre at kunne tage Pengene fra, men som maa holde op med det, naar den Tid er forbi. Jeg føler mig overbevist om, at den Tid snart er forbi, og det kan derfor kun glæde mig, at den højtærede Statsminister i et af sine klarere Øjeblikke ogsaa har haft Blikket aabent derfor.

Jeg haaber, at Tjenestemændene vil